

КОЙТО ВЪРВИ ПОЛЕКА, ТОЙ ОТИВА ДАЛЕКО.

Единъ день Петко отишелъ да види, какво прави другарьтъ му Иванъ въ кѣщи. Въ това врѣме Иванъ тъй бързо пишехъ домашната си задача по Български езикъ, като че го чакали хиляди други работи. Иванъ, като видѣлъ Петка, попиталъ го: „Петко, какво мислишъ, да ли ще можешъ свърши домашната си работа слѣдъ половинъ часъ?“ „Ако ли пишехъ по полека, можешъ и свърши и слѣдъ четвъртъ часъ,“ отговорилъ му Петко. „Ама, че си уменъ бей!“ извикалъ Иванъ, гдѣто ще се каже, че азъ, ако работя полека, по напредъ щѣлъ съмъ да си свършишъ работата.“ — Да, така е, отговорилъ му Петко. Азъ за сега ще си отидя, а ти по полека пиши, че слѣдъ единъ часъ, пакъ ще дойда да те видя.

Като си отишелъ Петко, Иванъ почналъ още по бързо да пише, само и само да свърши работата си по рано и да се похвали на другаря си. Като изминало единъ щѣлъ часъ, Петко пакъ отишелъ при Ивана, но какво да види! Иванъ освѣнъ че не можилъ да свърши работата си за единъ часъ, но и самъ незнаелъ, какво работи. А знайте ли защо? — Когато бързалъ да вземе пошвателната книга, бутналъ маслинницата съ масилото и тя се излѣла върху писаното му. Петко, като видѣлъ това, казалъ: „Познай сега, Иване, кой отъ насъ двама ни е по уменъ и кой има право?“
